

Over leven, Eva's verhalen: Hij is geen prater, maar nu lijken de woorden als vanzelf te komen

19.8.2026 - Eva Sliep | Catharina Ziekenhuis

In de zestiende aflevering van 'Over leven, Eva's verhalen', dit keer met een voorwoord, vertelt oncologisch verpleegkundige Eva Sliep over een conversatie met een patiënt die indruk maakte.

Deze blog is een eerbetoon aan Wim, met wie ik een heel mooi gesprek had over het leven en over loslaten. Die zijn verhaal met me deelde. Open en eerlijk. Gewoon zoals het was. Ik schreef er deze column over en gaf die aan hem. Toen ik een paar dagen later hoorde dat hij achteruit ging, ging ik nog een keer bij hem langs. Hij, zittend op de bedrand en ik op m'n hurken erbij. Zo zeiden we elkaar gedag. Hij vroeg me deze column voor te lezen op zijn uitvaart als het zover was. Ik zei dat ik dat natuurlijk wilde doen, maar de tijd haalde hem heel snel in en ik zat aan de andere kant van de wereld toen hij overleed. De column is tijdens zijn uitvaart voorgelezen. Ik had het graag voor hem gedaan. En daarom deel ik zijn verhaal nu hier. Ik hoop dat hij ergens op een fijne plek is. Met in ieder geval een volle bos haar!

Hij is het type gas erop
Altijd een groot eigen boerenbedrijf gehad
Koeien en varkens
Een aanpakker
60 jaar is hij
En van die 60 jaar is hij een groot gedeelte doorgegaan, bezig geweest, in de actiestand
Altijd vooruit
Ook toen zijn lijf hem al eerder in de steek begon te laten en hij last kreeg van zijn knieën en zijn schouder

Het is de aard van het beestje
Maar zijn ziekte dwingt hem nu bijna tot stilstaan
Een gevoel dat hij niet kent
Wat hij heel lang van zich weg heeft weten te houden
Maar de stilstand lijkt hem nu in te halen
Hij moet eraan geloven

Hij krijgt vandaag een chemokuur
Met hoofdhuidkoeling in de hoop dat hij zijn haren zoveel mogelijk houdt
Hij is altijd trots geweest op de bos die hij had
Dus als hij een keer moet gaan
Dan wel met die haren

Ik ga bij hem zitten
Zijn buurman is net naar het hospice vertrokken met een ambulance
Die gaf ik nog snel een ijsje op de brancard omdat hij daar zo gek op was
En ineens overvielen de tranen me
Het is me heel even te veel, ook omdat het zo druk is op de afdeling

Ik besluit even pas op de plaats te maken op deze hectische dag en even bij hem te gaan zitten
We zitten dicht bij elkaar
Kijken elkaar even goed aan
Mijn ogen en wangen nog een beetje nat van de tranen van net
Hij doet met me mee en laat spontaan ook maar een traan
En zo zitten we heen tegen heen
Ik vraag hem of hij zich kan voorstellen dat zelfs een doordouwer als hij een keer op een punt komt
dat het genoeg is geweest

Hij is geen prater
Maar nu in dit moment lijken de woorden als vanzelf te komen
Stiekem heeft hij er toch al wel over nagedacht
Hij geeft aan dat hij soms beslissingen voor zich uit kan schuiven
Maar als hij eenmaal zijn keuze heeft gemaakt
Dan wil hij ook doorpakken
Zo ging het ook met zijn bedrijf
Hij is lang doorgegaan
Maar toen hij besloot dat het tijd was om te stoppen, toen was het ook zo geregeld
Toen heeft hij het verkocht

Hij voelt dat er nu weer een beslissing aan zit te komen
Maar het idee van loslaten vindt hij moeilijk
Eigenlijk is hij er nog niet klaar voor
Een beetje bang ook wel
Afgelopen week heeft hij kennisgemaakt met de huisarts en wat zaken besproken
Dat voelde dubbel
Aan de ene kant geeft het duidelijkheid en rust
Aan de andere kant is hij er eigenlijk nog niet aan toe

Langzaamaan laat hij het wat meer toe
Het besef
Het gas er niet op maar eraf

Ik gun hem dat hij straks de rust vindt om de stilstand ergens onderweg te ontmoeten

<https://www.catharinaziekenhuis.nl/over-leven-evas-verhalen-hij-is-geen-prater-maar-nu-lijken-de-woorden-als-vanzelf-te-komen>